

pärast middagi karta; mõne päeva pärast saab tema jälle terveks. Ündle Bettiile andeks, tema eesitus on lapseliku ruumaluse läbbi süündinud. — Praua andis pool tõrkudes lapsele kät ja laps rõõmsal meelel tema käele süud. Tohter jättis lahke sõnaga Betti juunilaaga ja afas prauuga ühes minema.

Nüüd elas Betti mõne kuu aega rahul ja wägga õnnelikult, aitas perrenaisete last oida ja õnnetumal Toomsil aega wiita. Kui tema koolist taggasi jõudis siis olli enamist esimene tee weike Kristina kätki jure; ka Tooms olli lapsotese wasto lahke. — See rahuliku löbbusa eluse jutuas äkitselt üks suur wiirastus. Kuri rõuge-tõbbi peasis ümberkaudu liikuma ja paani inimesi kolkuma. Si kuigi kuu peale sedda astus tõbbi ka Haiki walda, kus meie Betti elas. Arwast jäi üks perre tõbbeta; tõbbi olli wägga ränk ja pillutas iggale poole willetsust, ädda ning surma. Si jõuetud enam ni paljo surmu kirjinsid muretseda kui tarwis olli. Igga-paw kanneti suuri ja weikeid furnuid ulgakesi kiriko-aeale. Si saanud furnu-let seal ial mahti puhkada. Sõnad käisid puuafest nuttetud tursumid silmadega möda külla ümber, issad kõndisid nukral meelel poolsurmu komba wäljal adra ja ätke tagga; kuhu silm waatas seal olli leinarie ja leinanäganu. Si peetud siin luggu ei rikast egga tehvast, ei suuresuggulifest egga alamast, ward iggains ohtas rõuge-tõbbe ikkes. Kes kolleda tõbbe küüsi peasis olli ni wõeraks läinud et kõige äggemad suggulased tedda enam ei tunnud. Paljo

õnnetumad jäiwad elo otsani piüredaks, teised furdiks ehk muido wiggafeks. — Herra ja praua elasid Haiki mõisas suures kartuses, nende kolm last olli kõik kõik alles tõugeta. Nõnda kui tõbbi walda tõusis, ei lastnud neimad oma lapsi enam toast wälja, egga tohtind ka keddagi küllast mõisa tulla, Betti ei tohtind enam kooli minna; agga tema jooksis iggapäw möda külla ümber ja jäi terveks. — Mõisas afas kõige esiteks wanem preili, Matilde, lohkuma. Üksine külmawärin tõmbas tedda kahwatumaks; ei maitsenud enam söök egga jook. Süs tulli kange pä-wallo ja suut pallawus peale. Wanemade mure ning kartus olli otsata. Nuttust sadeti üks kassowija ratsul arsti järrele; aige wiidi teiste lastest eemale issepäini. Nüüd afas aige jampsimä, olli üsna meeleta ja ullas nõnda et kolm inimest ei jõudnud tedda sängis kinni oida. Tohter tulli wast teisel päwal; aigeid olli iggalpool paljo. „Peasike, armas tohter meie laps surma käest!“ üdis praua nuttuga. Tohter astus sõna lausumata aige woodi jure, kirjutas rohtu ja kästis kaunid lapse pä külgi panna. Pä wallu suigus wähemaks, agga nüüd tullid rõnged ülle kõige keha wälja. Kui tohter õpetanud, mis aigele süa ja jua pidda antama ja mis muidu tähele olli panna, siis ruttas ta oma teed. Praua istus ööd ja päwad aige lapse sängi kõrwas. Lapse ihu kuumas kui tulline abju kerris; janno olli otsata. Suut, nina-sõermed ja kurt ollid rõugeid täis; laps ingas suure waerwaga, suu laiati. Wiimaks lõpes eäl ätra, ja laps püidis